

ДУХОВНИ РАЗМИСЛИ

**“Това са гвата завета.”
(Галатяни 4:24)**

Не може да има голяма разлика на света между две неща от разликата между закона и благодатта. Този, който я познава, е схванал същността на божеството.

Тази сутрин ще се опитаме да научим нещо от алегорията на Сара и Агар, така че да можем по-добре да разберем същинската разлика между заветите на закона и на благодатта. Ние няма да навлезем напълно в проблема, а само ще дадем такива илюстрации за него, които текстът може да ни предостави.

Най-напред ви поканваме да обърнете внимание на ДВЕТЕ ЖЕНИ - Агар и Сара. Казва се, че те са образите на двата завета; и преди да започнем, трябва да не забравяме да ви кажем какво представляват заветите. Първият, на който отговаря Агар, е заветът на делата, което означава следното: “Ако обещаеш да се подчиняваш съвършено на заповедите Ми, изцяло, напълно, без никакъв пропуск, ще те заведа на небето. Но забележи, ако пренебрегнеш една заповед, ако се разбунтуваш срещу едно постановление, ще те унищожа завинаги.” Това е заветът Агар - заветът, изложен на Синай, сред силна буря, огън и дим - или дори изложен преди всичко в Едемската градина, където Бог каза на Адам: “В деня, в който ядеш от дървото, непременно ще умреш.”

Заветът Сара е заветът на благодатта, не направен с Бога и човека, но сключен между Бога и Исус Христос. Той е следният: “Исус Христос от Своя страна се ангажира да плати цената за греховете на всички Негови хора, да умре, да плати дълговете им, да вземе тяхната неправда на раменете Си; а Отец обещава от Своя страна, че всички, за които Синът умре, ще бъдат напълно сигурно спасени; че, виждайки, че имат зли сърца, Той ще постави Своя закон в сърцата им, че те няма да се отклонят от него и че, виждайки, че имат грехове, той ще ги прости и вече никога няма да

си ги спомня.”

Заветът на делата беше: “Прави това и живеи, о човече!”, но заветът на благодатта е: “Направи това, о Исусе, и ти ще живееш, човече!” Заветът дава вяра, дава покаяние, дава добри дела, дава спасение - като съвършено безвъзмезден безусловен акт; нашето оставане в този завет не зависи и в най-малка степен от самите нас. Заветът беше направен от Бога с Христос, подписан, подпечатан и обмислен добре във всяко едно отношение.

Сега погледнете алегорията.

Първо бих искал да забележите, че **Сара, която е образ на Новия Завет на благодатта, е била истинската съпруга на Авраам.** Преди той изобщо да е знаел каквото и да е за Агар, Сара е била негова жена. Заветът на благодатта в края на краищата е оригиналният. Съществуват някои неподготвени теолози, които учат, че Бог е направил човека праведен и е сключил завет с него; че човекът е съгрешил и че като един вид впоследствие хрумнала Му идея Той е замислил нов за-

Сара е била истинската съпруга

вет с Христос за спасението на Неговите хора. Това е абсолютно погрешно. Заветът на благодатта е бил направен преди завета на делата. Ние, много преди своето падение, сме били възлюбени от Бога; Той не ни е обикнал от съжаление към нас, а е обичал Своите хора, възприемайки ги напълно като Свои творения. Обичал ги е, когато са станали грешници. Позволил им е да съгрешат, да им покаже по-нататък богатствата на Своята благодат, съществувала преди тех-

ния грях. Не ги е обичал и не ги е избрал изсред останалите след тяхното грехопадение, а ги е обичал независимо от техните грехове и преди те да станат факт. Той създава завета на благодатта преди да бъдем повалени от завета на делата. Ако се върнете обратно към вечността и попитате кое е родено най-отдавна, ще чуете, че благодатта е била родена преди закона - че е дошла на света дълго преди законът да бъде разпространен.

Когато Бог даде зако-

на на Синай, далеч от идеята Му беше, че който и да е човек, когато и да било, би могъл да бъде спасен чрез него; Той никога не беше смятал, че човек може да постигне съвършенство по този начин. Но вие знаете, че законът е чуден слуга на благодатта. Кой ни доведе при Спасителя? Не беше ли законът, кънтящ в ушите ни? Никога нямаше да дойдем при Христос, ако той не ни беше довел там; никога нямаше да опознаем греха, ако законът не ни го беше разкрил.

АЛЕГОРИИТЕ НА САРА И АГАР

След 10 години чакане бащата на вярата Авраам възприема съвета на безплоданата си съпруга Сара и се сдобива със син от слугинята си Агар. Апостол Павел използва тези образи като илюстрация на Стария и Новия завет.

Чарлз Х. Спърджън (1834 - 1892) е широко известен като калвинист и баптистки пастор. В средата на XIX в. става най-прочутият проповедник на Англия. Големи тълпи се събират в по-големите църкви, където проповядва, докато през 1961 г. не се установява в “Метрополитън Табернакъл”, в която има 4 700 места. До 1891 г. към църквата му се прибавят близо 15 хил. души. Той основава пастирски колеж, който до времето на неговата смърт успява да обучи около 900 проповедници. Тук публикуваме по-голямата част от неговата проповед № 69, изнесена в събота сутрин на 2 март 1856 г.

Агар остава слугиня

Забележете следното: макар че Сара е била първата жена, Агар ражда първия син. Но: не е било възнамерявано Агар да стане съпруга; тя никога не е трябвало да бъде нищо друго освен слугиня на Сара. Никога не е било възнамерявано законът да спаси хората: проектиран е само за да бъде слуга на закона на благодатта. Законът е слугата на Сара, който трябва да измете сърцата ни и да направи така, че прахът да се разхвърчи и ние да заплачем той да се уталочи чрез кръвта, поръсена върху нас. Законът е, така да се каже, кучето на Исус Христос, което върви след Неговите овце, за да ги доведе обратно при пастиря; законът е мълнията, която спласква безбожните хора и ги кара да се отвърнат от грешните си пътища и да потърсят Бога. Ако знаем правилния начин как да го използваме, ако разбираме как да го поставим на правилното му място и да го накараме да се подчинява на господарката си, всичко би било наред. Но тази Агар винаги ще желае да бъде господарка, както Сара; докато Сара никога няма да позволи това, а със сигурност ще се отнася към нея грубо и ще я отстрани.

Някои хора държат Божия закон като пръчка над християните и казват: “Ако съгрешавате, ще бъдете наказани с това.” Но не е редно. Законът стои под християнина; предназначен е за него, за да може той да върви, да бъде негов водач, негово правило, негов образец. “Ние не сме под закон, а под благодат.” Законът е пътят, който ни води, не пръчката, която ни гони, нито духът, който ни подбужда. Той е добър и превъзходен, ако е на мястото си. Никой не може да намери пропуск в слугинята, защото тя не е съпругата; и никой не ще презре Агар, защото тя не е Сара. Ние не искаме да изгоним закона от църквите, докато той стои на правилното си място; но когато се установи като господарка, трябва да го отпратим.

Сара никога не беше изгонена

Агар беше **изгонена, както и нейният син; но Сара никога не беше.** Така че заветът на делата престана да бъде завет. Хората, които се уповаваха на него, не само бяха отхвърлени, но само Исмаил беше изгонен, но също и майка му. Така че законникът може не само да знае, че е проклет, но законът като завет преставя да има смисъл, тъй като майка и син са прогонени, а тези, които се уповават на закона, са отхвърлени от Бога.

Вие питате днес коя е съпругата на Авраам. Защо Сара? Не е ли положена до съпруга си в пещерата на Махпелех в този момент? Положена е и дори да лежи там през следващите 1000 години, които предстоят, тя все още ще бъде съпругата на Авраам, докато Агар никога не може да бъде.

О колко е сладко да си помислим, че заветът, сключен от древността, беше във всяко отношение добре уреден и никога, никога, никога няма да отпадне. “Дори и домът ми да не е постъпил така спрямо Бога, при все това Той е сключил с мен вечен завет, уреден във всяко отношение и сигурен.” **Слегла**

Агар не е била свободна, а Сара не е била робиня

Отново: **Агар никога не е била свободна жена, а Сара никога не е била робиня.** Така че, възлюбени, заветът на делата никога не е бил свободен и никога не може да бъде, били те и съвършени. Ако можех да пазя целия Божий закон, нямаше да имам право да бъда облагодетелстван, защото нямаше да съм направил повече от това, което е мое задължение, и все още щях да съм роб. Законът е най-суровият господар на света, никой мъдър човек не би оби-

чал неговата служба; защото след всичко, което си направил, той никога не ти казва “Благодаря ти” за него, а: “Продължавай, господине, продължавай!”. Бедният грешник, който се опитва да се спаси чрез закона, е като спял кон, който извървява една миля и никога не отива нито стъпка по-нататък, като от време на време, постоянно, над него се стоварва камшичен удар; да, колкото по-бързо ходи той, толкова повече работа върши, толкова по-уморен е, толкова по-зле става за него.

Колкото по-добър законник е човек, толкова по-сигурно е, че е проклет; колкото по-свят е човек, ако се доверява на делата си, толкова по-уверен остава в крайното си отхвърляне и вечния си дял с фарисеите.

Агар беше робиня; Исмаил, морален и добър, не беше нищо друго освен роб и никога не би могъл да бъде нещо повече. Нито всичките дела, с които би се отплатил на баща си, биха могли да го направят свободно роден син. Сара никога не е била робиня. Тя може поня-

кога да е била вземана като затворничка от фараона, но тогава не е била робиня; съпругът ѝ може понякога да се е отричал от нея, но тя все още е била неговата жена; била е притежавана от съпруга си, а фараонът е бил задължен да я изпрати обратно. Така че заветът на благодатта може да изглежда в опасност; но никога това не е истинска опасност. И понякога хората под завета на благодатта може да изглеждат пленници и роби; но все пак те са свободни.